

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale XVII Karnym - Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Tadeusz Jaworski

Sędziowie: SSO Sławomir Olejnik (spr.)

SSO Anna Judejko

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Kujawa

w obecności Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Artura Domańskiego

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2015 roku na rozprawie

sprawy

J. F. - oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 279§1 k.k.,

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 3 grudnia 2014r. (sygn. akt III K 61/14)

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu.

SSO Anna Judejko SSO Tadeusz Jaworski SSO Sławomir Olejnik

UZASADNIENIE

J. F. został oskarżony o to, że od 7 maja 2013 r. do 8 maja 2013 r. w P. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego II Wydział Karny w S. sygn. II 464/09 w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności dokonał włamania do sklepu budowlanego na ul. (...) w P., poprzez wybicie szyby w drzwiach wejściowych i szyby z pleksi o pow. 0,5 m², czym spowodował ich uszkodzenie oraz wykładziny, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia artykułów budowlanych: (...) spray ceramic, (...) spray color, brokat, (...) rozpuszczalnik o pojemności 0,5 litra, woda destylowana o pojemności 1 litra, nóż do tapet, brokat komplet, laptop marki H., powodując łączne straty w wysokości 1.785,10 zł na szkodę P. i A. S., tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu uznał oskarżonego J. F. za winnego zarzucanego mu czynu, popełnionego w sposób opisany powyżej precyzując, iż przestępstwa tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 1 marca 2009 r. do 3 sierpnia 2009 r. i od 26 października 2009 r. do 23 listopada 2011 r. kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach w sprawie II K 518/09 za przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 62 k.k. Sąd Rejonowy określił, iż oskarżony J. F. winien odbywać karę pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym (art. 81 pkt 1 k.k.w.).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie § 1 pkt. 1, 2 i 3, § 2, § 14 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 3, § 16 i § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat czynności adwokackie oraz

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego i sam oskarżony.

Obrońca oskarżonego zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, w postaci błędnego przyjęcia, że J. F. spakował do torby: (...) spray ceramic, (...) spray color, brokat, wodę destylowaną o pojemności 1 litra, nóż do tapet, brokat komplet, laptop marki H., a następnie opuścił sklep z wymienionymi przedmiotami – mimo braku wiarygodnych i spójnych dowodów w tym zakresie, a w szczególności wobec odmiennych wyjaśnień oskarżonego, odmiennych zeznań bezpośrednich świadków zdarzenia (zarówno oskarżony jak i stojący przed sklepem świadkowie zeznali, że oskarżony nie wyniósł torby z rzeczami ze sklepu), jak również świadków – interweniujących w sprawie policjantów, którzy zabezpieczyli torbę z rzeczami na terenie sklepu.

Mając na względzie powyższe, skarżący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i odmienne orzeczenie przez Sąd II instancji co do istoty sprawy poprzez wyeliminowanie z opisu czynu okoliczności faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia zgodnie z którymi J. F. spakował do torby: (...) spray ceramic, (...) spray color, brokat, wodę destylowaną o pojemności 1 litra, nóż do tapet, brokat komplet, laptop marki HP, a następnie opuścił sklep z wymienionymi przedmiotami i tym samym wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej wyroku art. 279 k.k. i przyjęcie, że zachowanie oskarżonego polegało na wybicciu nogą szyby w drzwiach wejściowych sklepu i uszkodzeniu wykładziny i przyjęcie, że czyn zarzucany oskarżonemu wypełnia znamiona przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,

- zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie kary i orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania bądź wymierzenia kary pozbawienia wolności w dolnych granicach przewidzianych za przestępstwo z art. 288 k.k.,

- zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu za postępowanie II instancyjne, według norm przepisanych albowiem te nie zostały uiszczone nawet w części,

ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Natomiast oskarżony zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu rażącą obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na jego treść, tj.:

- obrazę przepisów art. 168 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez to, iż Sąd oparł się na nielogicznej i niepełnej opinii specjalistycznej biegłych z zakresu psychologii i psychiatrii i nie zarządził przeprowadzenia obserwacji psychiatrycznej pomimo tego, że okoliczności popełnienia czynu, zachowanie sprawcy oraz ujawnione fakty i dowody jednoznacznie wskazywały na konieczność przeprowadzenia takiej obserwacji,

- obrazę przepisów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez to, iż Sąd I instancji nie oparł swego wyroku na wszystkich znanych mu faktach i dowodach, a nadto dowolnie, z naruszeniem dopuszczalnej swobody oceny dowodów ocenił zgromadzone w sprawie dowody, wyciągając przy tym nielogiczne, sprzeczne z zasadą wiedzy oraz doświadczenia życiowego wnioski, przyjmując iż działał ze z góry podjętym zamiarem przywłaszczenia sobie mienia, gdy tymczasem jego zachowanie w trakcie popełnienia przestępstwa wyklucza wręcz przyjęcie, iż działał świadomie, celowo, z zamiarem bezpośrednim i kierunkowym.

Mając na uwadze powyższe w ocenie skarżącego zaskarżony wyrok jest rażąco wadliwy prawnie, oczywiście niesłuszny i niesprawiedliwy i dlatego też J. F. wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się zasadna i stała się podstawą uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, natomiast argumentacja podniesiona przez samego oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Z poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych wynika, że J. F. po włamaniu się do sklepu przy ul. (...) w P. opuścił go wraz ze spakowanymi do torby artykułami budowlanymi i laptopem marki H., a po tym jak zauważył stojącą przed budynkiem grupę osób, w tym F. i H. Ł., wrócił do sklepu i pozostawił torbę z ww. przedmiotami przy wejściu.

Rację ma jednak obrońca oskarżonego, że ustalenia te nie znajdują oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym. Przeciwnie w czasie pierwszego przesłuchania oskarżony J. F. wskazał, że do reklamówki znalezionej w sklepie spakował materiały budowlane oraz laptopa i zamierzał opuścić sklep, niemniej jednak przed sklepem stali jacyś ludzie i dlatego zostawił reklamówkę przed drzwiami w sklepie, po czym wyszedł na zewnątrz (k. 39v). Co prawda w czasie przesłuchania na rozprawie oskarżony nie potrafił powiedzieć czy podtrzymuje te wyjaśnienia, albowiem 30 czerwca 2013 r. miał wypadek, był w śpiączce i czterokrotnie miał trepanację czaszki, a przed Sądem twierdził, że opuścił sklep z butelką rozpuszczalnika, niemniej jednak jego wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego korespondowały z treścią zeznań F. Ł.. Świadek ten zeznał bowiem, że gdy oskarżony wychodził ze sklepu miał ze sobą worek, ale worek ten zostawił w sklepie i wyszedł na zewnątrz bez niego (k. 281). Podkreślić przy tym należy, że F. Ł. jest osobą obcą dla oskarżonego i nie miał jakiegokolwiek powodu by złożyć korzystne dla niego zeznania, tym bardziej w sytuacji gdy to m.in. on zatrzymał J. F. na miejscu zdarzenia do przyjazdu policji.

W tym stanie rzeczy jedynie na marginesie zauważyć należy, że Sąd Rejonowy dał wiarę zarówno wyjaśnieniom oskarżonego złożonym w toku postępowania przygotowawczego, jak i zeznaniom F. Ł., przytaczając m.in. ww. fragmenty ich oświadczeń dowodowych, z których jednoznacznie wynika, że J. F. nie wracał się do sklepu by pozostawić w nim torbę z uprzednio wyniesionymi przedmiotami, a torbę zostawił w sklepie zanim go opuścił.

Odnosząc się natomiast do apelacji oskarżonego zauważyć należy, że Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw by kwestionować dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę opinii sporządzonych przez biegłych psychiatrów. Opinie te – tak pisemna, jak i ustne uzupełniające, były bowiem jasne, rzeczowe i wyczerpujące oraz wolne od wewnętrznych sprzeczności, uwzględniały całokształt materiału dowodowego dostępnego w sprawie, a nadto sporządzone zostały w oparciu o osobiste spostrzeżenia biegłych w toku badania oskarżonego. Zarówno wiedza, jak i doświadczenie zawodowe powołanych biegłych sądowych nie budziły żadnych wątpliwości.

W tym stanie rzeczy nie sposób byłoby zatem przyjąć, że koniecznym do wydania opinii o stanie zdrowia oskarżonego było przeprowadzenie obserwacji psychiatrycznej. Przeciwnie biegli jednoznacznie wskazali, że stwierdzone u J. F. zaburzenia nie znosiły ani nie ograniczały w stopniu znacznym jego zdolności do rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania jego postępowaniem. O ile przy tym rzeczywiście praktyka pokazuje, że osoby, które dokonują włamań najczęściej bardzo szybko starają się opuścić miejsce przestępstwa z zabranymi przedmiotami, o tyle jednak nie dzieje się tak w każdym przypadku. Stąd też sugestie skarżącego jakoby przebieg wydarzeń jakie miały miejsce pomiędzy 7 a 8 maja 2013 r. wskazywał na konieczność przeprowadzenia obserwacji psychiatrycznej i błędność wniosków do których doszli biegli uznać należało za chybione. Oczywiście z uwagi na wskazane wcześniej okoliczności dotyczące słuszności apelacji obrońcy oskarżonego, kwestie te należało jedynie zasygnalizować.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy Sąd I instancji winien uwzględnić wszystkie wyżej naprowadzone uwagi. Sąd Rejonowy winien przy tym dokonać gruntownej analizy materiału dowodowego, a oceniając wyjaśnienia J. F. mieć na względzie całokształt okoliczności niniejszej sprawy, w tym w szczególności treść zeznań F. Ł., zasady logiki i doświadczenia życiowego.

SSO Anna Judejko SSO Tadeusz Jaworski SSO Sławomir Olejnik